

og hans Chefs eller Finanzministeriets her, som vi lagde Mærke til paa flere Punkter, da vi forhandlede Sagen i 1878; og som efter min Formenting var den ærede Finanzminister til megen Besvær. Dengang undrede det mig høiligt, at Finanzministeren, overhovedet vilde staa i den Stilling, at han ofte maatte sige til os; at han manglede de, og de Dplysninger, uagtet de notorisk kunde være tilstede, fra hans Embedsmand; det Samme tager Finanzministeren nu paa sig med Hensyn til Dplysning om Indbetaling af de 500,000 Kr., uagtet Dplysningerne kunde have været tilstede fra hans Embedsmand. Hvilke ømme Hensyn der gjøre, at denne mærkværdige Stilling er tilladt Guvernøren ligeoverfor de enkelte Forhold, jeg her har omtalt, skal jeg ikke udtale mig nærmere om. Jeg tvivler ikke om, at der er andre saadanne Egenstaber hos vedkommende Embedsmand, at Finanzministeren efter Omstændighederne har troet at kunne se bort deraf. Men det vil jeg indrømme, at jeg har faaet det Indtryk, at Forhandlingerne ogsaa i 1878 bleve besværliggjorte for Finanzministeren ved denne Mangel paa resolute og betimelige Dplysninger fra Bestindien. Dernæst komme vi til Kommissionens Medsættelse. Dette syntes jo faktisk at være en Indrømmelse mod vor Tanke; men jeg betragter det ikke som en saadan; thi naar den meget ærede Minister vilde erkende det Middel at nedsætte en Kommission for godt, forekommer det mig meget befynderligt, at han ikke vilde forhandle om det Tilbud, vi havde gjort i Betænkningen om en saadan Kommissions Nedsættelse og fastslaa Reglerne for Kommissariatet i Forstaaelse med os. Jeg ser ikke, hvilken Nytte der havde været i, at Folkethinget havde valgt eet Medlem, Landsthinget eet og Regjeringen eet. Det er muligt, at vedkommende Kommission, efter at en saadan Overenskomst var truffen med en saadan Deltagelse af de forskjellige Faktorer i Lovgivningen, vilde være mødt tilbage med en noget større Autoritet, end den ærede Kommission, der blev nedsat, møder tilbage med ved sine Indstillinger. Jeg betragter det, som er flet, i Virkeligheden ikke som en Indrømmelse til de Anskuelse, der ere fremkomne under disse Forhandlinger, men jeg vil snarere sige, at det er flet trods disse Anskuelse. Jeg skal ikke sige Noget til Forkleinselse af disse tre høitagte Medborgeres Virksomhed. Man kan paafikne den patriotiske Velvillie, som laa i, at de overtoge et Sværv, som de dog maatte sige sig selv, i Grunden aldrig vilde blive et taknemligt Sværv; derved skal jeg ikke tvivle. Jeg ønsker, som sagt, ikke at tale fra noget Partistandspunkt, jeg ønsker mig oplyst, hvis jeg tager feil, af Svemselshelst. Jeg tager imod Dplysninger, fra hvilken Side de komme. Men jeg beder betænke, om man ikke tror, at denne Kommission, foruden at den, som jeg alle-

har nævnt, kunde have havt større politisk Myndighed ved at have været valgt anderledes, ogsaa vilde have været heldigere i sin Virksomhed, hvis den var gaaet ud paa en given Bevilling, der omfattede Ret til at medtage speciel Saglyndige i de forskjellige St. Croix vedkommende Forhold, blandt hvilke jeg navnlig skal nævne eet, der ogsaa blev nævnt af mig under denne Sags Forhandling i 1878, Medtagelsen af en virkelig bygtig Landmand, for ikke at tale om, at der kunde være andre Ørene, hvor ligeledes en Medhjælp for Kommissionen kunde have været ønskelig og nødvendigt. Mulig har den ærede Minister ligeledes selv fundet det ønskelig bagester; men da han ingen Bevilling havde til sin selvnedsatte Kommission, er det muligt, at Hensynet dertil har gjort ham betænkelig ved at give Kommissionen en saadan Udstræelse, at den kunde forgrene sin Virksomhed til de forskjellige Forhold paa Den. Kommissionens Arbejde, forsaavidt det ligger for dels i tidligere Beretninger, der brudstykkewis ere komne til vor Kundskab, og dels i den Lovforslaget vespjæde Betænkning, er interessant paa flere Punkter. Det vil jeg indrømme, og jeg vil gaa videre end det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen), der sagde, at Betænkningen var et godt Arbejde i formel Henseende. Jeg vil sige, at jeg har fulgt Udvielingen paa flere Punkter med stor Interesse. Jeg vil imidlertid sige, at mange af de Forhold, som jeg ser fremhævede i Betænkningen, er jeg overbevist om, kunde have været skrevne af denne Kommission med lige saa megen Paalidelighed og ligesaa megen overbevisende Kraft, om Kommissionen var bleven siddende hjemme i Kjøbenhavn. Den har i sin Midte en Mand, der har levet mangfoldige Aar i Bestindien. Den har i sin Midte en Mand, der har staaet som Kolonialbestyrer, Departementschef i Ministeriet, og endelig har den en Mand, der med Hensyn til de militære Forhold er nøie kendt med flere af de berørte Forhold. De Forhold, der paa mange Punkter i Betænkningen omtales, ere af den Bestaafenhed, at de Kilder, vi havde under Behandlingen af denne Sag, vilde have gjort det muligt, efter hvad man iøvrigt kender til disse Forhold, for Mange, der nøie have sat sig ind i disse Sager, at skrive om dem med omtrent samme Paalidelighed som den, hvormed der er skrevet om dem i denne Beretning. Ganske vist faar det jo noget større Stykke, naar det Samme, som man kunde være kommen til ved Selvoverveieelse og ved de Midler, man har herhjemme, bestyrkes ved Efterretninger fra Mand, der have været paa Stedet. Men imidlertid vil jeg dog sige, at naar der tales om forskellige Samfundsforhold og den Stilling, der fremtræder i forskellige sociale Forhold, og som ved at være vedvarende for en længere Tid ligesom saar en Slags historisk Karakter, er ganske vist et Extremaneders